

23 DECEMBER 1995: HET BEGIN VAN ALLES

In 1995 werd ergens in de kantoren van de BRTN in de Reyerslaan het idee geopperd om met een soap te starten. Een woord dat in die kantoren destijds nog met enige afkeuring werd uitgesproken. Ze hadden allemaal wel eens gekeken naar het Britse *Coronation Street* en *EastEnders*, soaps die in twee of drie afleveringen in primetime werden uitgezonden. En die enorm goed scoorden bij het publiek. Het concept van die soaps? De *working class*. Gewone mensen. En laat dat net de inspiratie zijn voor Winnie Enghien, Jan Matteredne junior, Luc Beerten en Paul Schellekens: de vier musketiers, de televisiemakers van *Thuis* die de serie hebben bedacht.

De drie families rond wie het allemaal begon: de familie Verbeeck rond Rosa, de familie Bomans rond Frank en de familie Bastiaens rond dokter Walter.

Dokter Jeannine

Het maken van een nieuwe reeks gebeurt niet zomaar. Er moet al heel wat werk verricht worden voordat er ook nog maar aan de scenario's kan worden begonnen. En het is een proces van trial-and-error, waarbij je hoopt dat er op het einde van de rit een succes uit de bus komt. Een hoop die conceptbedenker, schrijver en regisseur Paul Schellekens hard koesterde.

Paul Schellekens (medebedenker): 'Met die Britse series in het achterhoofd waren we al langer aan het broeden op een gelijkaardige serie. *Het Park* was daarbij een eerste poging: een reeks die zich afspeelde in de woonwijk Het Park. Maar die serie kon uiteindelijk maar één keer per week uitgezonden worden, zodat we niet trouw konden blijven aan dat concept van enkele uitzendingen per week.

'De werktitel was er ook al: "Dokter Jeannine".

De reeks zou draaien rond een groepspraktijk van een aantal dokters.'

Dus gingen we opnieuw rond de tafel zitten om iets anders te bedenken. Iets wat hopelijk een kijkcijferkanon zou worden.'

'Na wat brainstormen bleven we hangen bij een actrice uit *Het Park*: Janine Bischops. Zij vertolkte een van de hoofdrollen in *Het Park* en zou ook in de nieuwe reeks een hoofdpersonage zijn. De werktitel was er ook al: "Dokter Jeannine". De reeks zou draaien rond een groepspraktijk van een aantal dokters.

Maar dat idee op zich was te beperkt, het moest groter, uitgebreider. De dokterspraktijk bleef, maar er kwamen drie gezinnen bij, uit dezelfde straat. Er was een arbeidersgezin met Frank Bomans, een gezin uit de middenklasse met de familie Verbeeck en het doktersgezin van Marianne en Walter. Allemaal woonden ze in dezelfde straat en allemaal zouden ze op een of andere manier in conflict komen met elkaar. Zo leverden die drie families onmiddellijk veel interessante verhaallijnen op.'

Thuis best

Wat begon bij Dokter Jeannine eindigde dus met een heel nieuw opzet. En een nieuwe titel, die net zo ronkend moest zijn als de Britse voorbeelden. Kort, krachtig, allesomvattend.

Paul Schellekens (medebedenker): 'De eerste suggestie die gemaakt werd, was "Oost, west, thuis best". "Eigen nest, thuis best" volgde. Iedereen voelde al snel aan dat het al redelijk goed zat, maar het was te lang. Er werd geopperd om het gewoon in te korten en er gewoon *Thuis* van te maken. Dat was kort, krachtig, allesomvattend. Net zoals de bazen het wilden. Zij blij, wij blij en ook de kijker werd ermee op zijn wenken bediend, want met die naam wisten ook zij meteen wat ze mochten verwachten.'

Wie is er Thuis?

Met die blijе bazen werd uiteindelijk ook het programmavoorstel van de vier muskietiers aanvaard. En met de goedkeuring van die bazen kon het samenstellen van het team beginnen. Want geen televisieprogramma zonder makers. En ook niet onbelangrijk: acteurs.

Paul Schellekens (medebedenker): 'Met de drie gezinnen die we hadden bedacht, zouden we werken met een vaste cast. Er waren wel sowieso enkele voorwaarden verbonden aan een rol in *Thuis*: we wilden geen bekende, maar nieuwere gezichten tonen op het scherm. Enkel Janine Bischops (Jenny) vormde daarop een uitzondering. Verder zouden het gezichten moeten zijn die eruit sprongen en dus meteen herkenbaar zouden zijn voor de kijkers. Een deel van de acteurs hebben we via een casting gevonden, anderen zijn dan weer via via tot bij ons geraakt. Pol Goossen (Frank) is zo bij ons geraakt. Iemand uit de theaterwereld had hem getipt, waarna wij hem uitnodigden om auditie te komen doen. Zodra Pol in de rol van Frank kroop, waren we verkocht. Als personage staat Frank echt mijlenver van Pol zelf, maar hij speelde het zo goed dat het onmiddellijk juist aanvoelde.'

Eén seizoen

Het opzet was heel duidelijk: *Thuis* kreeg één seizoen van zestig aflevering. Dat seizoen zou gemaakt worden door de vier scenarioschrijvers, acht dialogeschrijvers, een beperkte technische ploeg en een cast van acht acteurs. En daarna zou dan wel beslist worden of er nog een tweede seizoen, of misschien zelfs een derde seizoen zou komen. Een duidelijke klus, zou je denken.

Paul Schellekens (medebedenker): 'Het aantal afleveringen werd al meteen opgetrokken tot negentig, toen de programmatoren beslisten om *Thuis* vijf dagen per week uit te zenden. Het bleek een goede beslissing, want het programma viel in de smaak bij de bazen en bij de kijkers. Enkele maanden later werd die negentig weer opgetrokken, ditmaal tot honderdvijfenzeventig, en zo is het enkel in stijgende lijn blijven doorgaan, tot vandaag.'

En dat kon niemand op voorhand voorspellen.

Annick Segal (Rosa): 'We begonnen aan een avontuur van zestig afleveringen, maar al tijdens het eerste seizoen kwam het nieuws dat het honderdtwintig afleveringen zouden worden. En daarna kwamen er nog eens honderdvijfenzeventig bij. Dat was ongelooflijk. Ik herinner me nog dat ik met een veertien jaar oude Opel Kadett reed die tijdens de eerste opnames in panne viel. Toen twijfelde ik nog of ik een nieuwe

wagen zou kunnen kopen, dus met een bang hart vroeg ik aan de makers wat de vooruitzichten waren. Ik was dolgelukkig toen bleek dat ik zeker nog een tijdje vast werk zou hebben bij *Thuis*. Dat was toen en nu nog steeds een enorme luxe voor een acteur.’

Toch haalde *Thuis* in dat eerste seizoen niet meteen de kijkcijfers van zijn Britse tegenhangers, maar bleek het gelukkig wel genoeg om het vol te houden. Genoeg en vooral belangrijk, want kijkcijfers zijn niet zomaar getalletjes.

Paul Schellekens (medebedenker): ‘De kijkcijfers waren belangrijk, dat zijn ze nog steeds. Maar bij ons stond wel altijd de kwaliteit van de reeks voorop. Dat is ook de reden waarom we binnenshuis de kans kregen om te groeien. Wij moesten niet werken met acteurs die bij wijze van hobby even zouden meespelen. Wij konden investeren in de juiste mensen, voor en achter de schermen. Wat betekent dat de kwaliteit van de acteurs en de scenario’s altijd heel belangrijk is geweest voor de makers. Zij liggen immers aan de basis van het succes.’

Thuis, dicht bij huis

Voor iedereen is zijn of haar thuis iets anders. En ergens anders. Waar de serie *Thuis* zich dan afspeelde? Dat was niet heel concreet. Het enige wat wel duidelijk was, was dat *Thuis* ergens in Vlaanderen zou liggen. Niet ver van een grote stad, maar ook niet helemaal op de boerenbuiten. Het moest herkenbaar zijn voor de kijker, dat was de grootste vereiste. En die herkenbaarheid lag blijkbaar niet enkel in de locatie.

Paul Schellekens (medebedenker): ‘Als je een serie wil maken die dicht bij de kijkers staat, moet alles heel erg herkenbaar zijn. Tastbaar, bijna. Dat maakt het allemaal veel realistischer. Wij wisten al van in het begin dat het taalgebruik van de personages ook heel belangrijk zou zijn. De meeste Vlamingen spreken niet met “je” en “jij”, maar wel met “ge” en “gij”. Daarom maakten we een stevige beslissing: de personages zouden geen zuiver Algemeen Nederlands spreken, maar wel een “Verkavelingsvlaams”, zoals dat dan heette. En dat soort Vlaams was toen niet welkom op de BRTN. Het overheidsbedrijf voelde zich verplicht om het goede voorbeeld te stellen naar de kijkers en dat zou door het *Thuis*-taaltje worden ondermijnd. Maar we hebben ons daar als makers tegen verzet, omdat we overtuigd waren van ons argument: als je dicht bij de kijker wil komen, moet je de taal van de kijker spreken. En zo geschiedde.’

Thuis was het eerste seizoen thuis in de toenmalige BRTN-gebouwen aan de Reyerslaan. In Studio 5, de grootste studio die er was, stonden de decors van de Familie Bomans, Bastiaens en Verbeeck. Maar toen kwam de grote vlucht: *Thuis* breidde uit en het aantal afleveringen per seizoen werd opgetrokken tot

honderdvijfenzeventig. En om al die afleveringen te vullen, moesten er meer acteurs komen. En met die acteurs dus ook meer verhaallijnen. Na een tijdje werd het wel erg druk in Studio 5 en was er niet meer genoeg plaats om de decors en de nieuwe personages onder te brengen. Tijdens een zoektocht naar een nieuwe locatie, bleven ze hangen bij Studio Manhattan in Leuven, waar tot op vandaag nog steeds iedereen ‘thuis’ is en kan komen.

Paul Schellekens (medebedenker): ‘Die verhuis naar Studio Manhattan was vooral veel werk voor de decorbouwers. Al is er wat dat betreft ook altijd een samenwerking tussen de schrijvers en de decorbouwers. Schrijvers hebben namelijk graag een voor- en achterdeur voor hun personages, zodat er altijd een vluchtroute is. Dat is iets waar rekening mee wordt gehouden in de decors. Ga het maar eens na: bij Frank en Simonne thuis kan je van voren en van achteren binnen- of buitenglippen.’

Kijkcijfers

Zonder publiek geen kijkcijfers, zoveel is duidelijk. De kijkcijfers moesten groeien, want in het begin waren die natuurlijk nog niet wat ze nu zijn. De eerste aflevering piekte wel al meteen met 810.000 kijkers, maar veel van die kijkers haakten wat later af. De tweede jaargang begon met 350.000 kijkers. Vandaag bereikt *Thuis* dagelijks meer dan 1.200.000 kijkers.

Paul Schellekens (medebedenker): ‘Toen *Thuis* pas op televisie kwam, was het concept nog vrij nieuw voor de Vlaamse kijker. Er werd nog vaak neergekeken op het woord “soap” en het genre had niet meteen veel aanhangers. Maar dat weet je wel als je aan een nieuwe reeks begint. Je moet de kijker kunnen vasthouden, hun waardering verdienen. En dat kan wel even duren. We voelden in het begin zeker de hete adem van de bazen in onze nek. Als openbare omroep werden zij geacht om een groot publiek te bereiken. Wanneer dat niet zou lukken, zou het rendement te laag liggen en was het allemaal de moeite niet meer waard.’

‘De pers heeft daar op een bepaald moment wel een grote rol in gespeeld en dat is vandaag nog steeds zo. Zij pikten verhaallijnen en acteurs op, zetten die extra in de spotlights en leidden zo meer kijkers naar de televisie. Langzaam maar zeker groeide het publiek en werd *Thuis* een vaste waarde. Ondertussen is het kijkgedrag van de kijker overigens helemaal veranderd ten opzichte van vroeger. Dankzij digitale televisie kunnen veel mensen uitgesteld naar hun favoriete programma kijken, waardoor ze niet meteen moeten afhaken als ze niet thuis zijn wanneer het uitgezonden wordt.’

‘Langzaam maar zeker groeide het publiek en werd *Thuis* een vaste waarde.’

Thuis draaide vanaf het begin vaak rond conflicten, zoals hier tussen Simonne en Rosa strijdend om de gunst van Frank die eigenlijk eerst samen was met Jenny.

Conflict en emoties

Als we het kort moeten samenvatten, zouden we kunnen zeggen dat *Thuis* gaat over verschillende families die van alles meemaken. Goede dingen en slechte dingen. Een beetje zoals in het echte leven. Maar er is dus meer dan dat...

Paul Schellekens (medebedenker): 'De eerste aflevering heeft destijds de toon gezet. Jenny is getrouwd met Frank en samen hebben ze een dochter, Bianca. Wanneer Frank een affaire heeft met Simonne, loopt het huwelijk op de klippen. Jenny trekt in bij dokter Walter, die ook pas gescheiden is van Marianne. Ze hebben een relatie, maar het wordt ingewikkeld wanneer Jenny verneemt dat Frank een kind heeft verwekt met haar zus Rosa. Om maar te zeggen: de sfeer zat meteen goed!'

'Als mensen nu vragen waarover een serie zoals *Thuis* gaat, heb ik eigenlijk maar één antwoord: het gaat over conflict en de pijnlijke emotie ervan. Over die miserie. Geluk kan ook bestaan, dat moet zelfs naast die pijn staan. Maar de essentie van drama is die emotie. Een voorbeeld dat het voor mij heel goed illustreert, is de verhaallijn waarbij dokter Judith slaag krijgt van Stan, haar eigen zoon. Op dat moment had ze gevoelens voor Jacques. Ze zag een toekomst met die man, maar schoof hem aan de kant voor haar zoon. Dat is een emotioneel drama. En dat werkt.'

'Als scenarist kan je de gekste dingen bedenken, maar de kijker moet ze wel aannemen. Het moet passen binnen het karakter en de leefwereld van het personage. We mogen de dingen namelijk wel bij de haren grijpen, maar we moeten geen haren uittrekken en te ver gaan in ons opzet. In de zoektocht naar conflict en drama passen heel wat onderwerpen in *Thuis*. De zogenaamde maatschappelijke thema's:

homoseksuele liefdes, adoptie, ziekte, euthanasie. We hebben ons een tijdlang ver weg gehouden van kinderpersonages met tragische verhaallijnen. Maar op een bepaald moment hebben we dat omgegooid. Zo'n beslissing heeft te maken met een veranderende tijdsgeest.'

'Iets wat we bijvoorbeeld wel hebben laten vallen is een verhaallijn over een orgaandiefstal. Op dat moment was dat onderwerp in het nieuws en dan is het normaal dat we dat oppikken. Maar we zijn er dus niet op verder gegaan. Als het niet kan gebeuren achter onze hoek, is het te ver van ons bed en smaakt de kijker het niet. Door gewoon bij de normale leefwereld van de personages te kijken, houden we het realistischer, maar daarom niet saaier. Het alledaagse leven is immers ook onvoorspelbaar.'

Exit

Er was de harde kern die *Thuis* in het begin staande hield en verder trok. Maar hoe meer tijd er verstreek, hoe meer personages er bij kwamen. Dat is vandaag nog steeds zo, maar soms moeten er toch ook personages verdwijnen. Omdat het zo in het scenario staat, of omdat de acteur er zelf voor kiest.

Paul Schellekens (medebedenker): ‘Soms zijn er te veel rollen in omloop. Dat komt dat omdat we enthousiast nieuwe personages in de serie geschreven hebben die allemaal relevant zijn op dat moment. Maar op een bepaald moment wordt het te veel. Dan zouden er extra decors moeten worden gebouwd en breidt alles uit. Als zo’n situatie zich opdringt, moeten we even bezinnen en teruggaan naar onze kern. Daarom doen we ook publieksonderzoek. Met zo’n onderzoek wordt bepaald welke acteurs de trek- kers zijn, welke personages populair zijn en welke niet. Vaak zijn de resultaten van dat onderzoek wel een bevestiging van wat we als ploeg aanvoelen. Maar dat neemt niet weg dat je dan soms met pijn in het hart afscheid moet nemen van iemand. Gelukkig is het wel zo dat de acteurs die noodgedwongen moeten verdwijnen, meestal wel een spectaculair afscheid krijgen. Ze zijn bijvoorbeeld zeker van een gruwelijke dood of iets in die aard!’

Wanneer je als acteur bij *Thuis* begint, weet je niet hoe en wanneer het eindigt.

Ann Pira (Nancy): ‘Ik zou normaal gezien maar een kleine gastrol spelen in *Thuis*. We zouden een drietal dagen draaien en dat zou het zijn. Ze wilden de moeder van Femke samen met haar lief even in beeld brengen, omdat Femke al vaak over haar moeder had verteld. Dat was dan Nancy. Het was de bedoeling dat Nancy in een paar afle- veringen te zien zou zijn. Maar dat is dus een beetje anders uitgedraaid!’

Bart Van Avermaet (Waldek): ‘Natuurlijk weet je in het begin van zo een avontuur niet wat het gaat worden. Blijft je personage lang in de reeks of is het maar een korte pas- sage? Valt je personage in de smaak bij de cast en crew, bij de bazen, het publiek? Kom je goed over op het scherm? Pas je in het plaatje? Als het antwoord op al die vragen positief is, ben je waarschijnlijk wel een blijver. En dat was bij mij, of beter gezegd bij Waldek, het geval.’

Ann Pira (Nancy): ‘Toen ik gevraagd werd om als Nancy een gastrol te spelen, wist ik dat Nancy ook een vriend moest hebben: Eddy. Daan Hugaert, die de rol van Eddy speelt, en ik kenden elkaar al omdat we samen op de planken hadden gestaan in het theater. Dat maakte het veel gemakkelijker om een koppel te spelen, omdat ik wist dat het goed klikte met Daan. We hebben een goede connectie en dat is voor mij toch een van de basisingrediënten van spelen: connectie.’

‘We hadden oorspronkelijk maar enkele scènes samen, maar de chemie zat meteen goed. En dat is de makers opgevallen. Al tijdens het draaien hoorden we dat het werk- te, niet alleen op de set maar ook op het scherm. Het zat heel goed tussen Eddy en Nancy. Die eerste opnames vonden plaats in juni, terwijl de uitzendingen pas in no- vember gepland stonden. Maar nog voor Eddy en Nancy op televisie te zien waren, wisten wij al dat het niet enkel bij die ene keer zou blijven. Het eerste jaar waren we af en toe te zien, het jaar daarop wat meer en vanaf het derde jaar werden we blijvers. Het was een soort van sneeuwbaaleffect.’

Na verloop van tijd waren méér personages nodig. De drie oorspronkelijke families werden uitgebreid met nog meer familie en kennissen. Daarbij sloten ook bekende acteurs aan, zoals op de foto Nolle Versyp, Herbert Flack, wijlen Ann Petersen, Mark Willems en Peter Van Asbroeck.

De harde kern

Acht personages: Frank en Simonne, Rosa, Jenny, Marianne, Walter, Tom en Ann. Dat was de zogenaamde harde kern waarmee alles 25 jaar geleden begon. En voor de meesten van hen blijft het gewoon duren.

Paul Schellekens (medebedenker): ‘Die harde kern van vroeger is vandaag nog steeds zeer belangrijk voor *Thuis*. Het zijn en blijven grondleggers van de serie. Denk maar aan Frank Bomans, bijvoorbeeld. Hij heeft een moeilijk karakter, maar is wel erg geliefd bij de kijkers. Hij kan de luiaard uithangen die zich nergens iets van aantrekt, maar hij heeft ook een warme kant die er mag zijn. Dat maakt hem op een of andere manier toch ook charmant.’

‘De hoeveelheid miserie die de personages uit die harde kern al hebben meegemaakt in *Thuis* wil je als mens niet meemaken, maar dat maakt het voor de kijker wel boeiend om hen al die jaren te volgen. Het zijn ook personages die voor iedereen heel duidelijk zijn, van de scenaristen tot de mensen van kleding en make-up. Bij hen sta je niet

snel voor verrassingen. Tenzij ze een geweldige plotwending krijgen. Het is en blijft leuk om voor hen die verhalen te verzinnen. Het zijn namelijk allemaal personages die veel conflicten in zich dragen, waardoor er altijd wel spanning is met iemand anders. Je houdt van hen of je haat hen. Dat zijn de types die je in een serie zoals *Thuis* wil opvoeren.’

‘We filmden zelden buiten de studio. De scènes duurden ook veel langer.

En onze kapsels! Die waren hilarisch!’

‘Grijze muizen moeten er ook zijn, maar het is moeilijker om hen een boeiend verhaal te geven. Het geheim zit in het creëren van conflicten. En als je dat goed doet, zal de geschiedenis zich wel eens herhalen. Maar dat is op zich niet erg. Omdat het over andere personages gaat, in andere situaties, komt het ook gewoon over als een ander verhaal.’

Annick Segal (Rosa) en Leah Thys (Marianne), allesbehalve grijzen muizen, waren er van in het prille begin bij.

Annick Segal (Rosa): ‘Uit die beginjaren herinner ik me de typische dingen: we waren maar met acht hoofdpersonages. En we filmden zelden buiten de studio. De scènes duurden ook veel langer. En onze kapsels! Die waren hilarisch! Als ik nu beelden of foto’s terugzie van die periode, schrik ik wel. Terwijl daar toen ook al veel tijd en werk instak. Dat bewijst alleen maar hoe hard we sindsdien gegroeid zijn. *Thuis* is een reeks die kan en mag veranderen. We zijn ooit met een soort van vaste kern gestart en de overblijvers, Marleen Merckx (Simonne), Leah Thys (Marianne), Pol Goossen (Frank) en ik kennen het verhaal door en door. Maar de andere personages en acteurs zijn steeds een meerwaarde. Het is ook grappig om te zien dat de jonge acteurs vroeger ouder waren dan mijn eigen kinderen, maar ondertussen zijn mijn kinderen ouder dan de jonge acteurs!’

Leah Thys (Marianne): ‘Toen *Thuis* pas begon, waarschuwde iemand me: ik moest oppassen dat ik niet te lang bleef hangen, of mensen zouden me enkel nog kennen als Marianne. Ik ben het daar nochtans nooit mee eens geweest. Het was aan mij om te bewijzen dat ik meer ben dan Marianne. Door zo lang in *Thuis* te spelen, heb ik ook al lang werkzekerheid. Als *Thuis* met hetzelfde succes in Amerika op televisie zou komen, zouden we er als acteurs vast ook heel rijk van geworden zijn, maar in België is dat toch een beetje anders. Toch heb ik dankzij Marianne de luxe om te doen wat ik wil. Dat is ook rijkdom! Bovendien had ik ook altijd de kans om er andere, mooie opdrachten bij te nemen. In het theater, maar ook voor televisie. Zo had ik een rol in *F.C. De Kampioenen* en *Salamander*, maar ik speelde ook de rol van koningin Fabiola in de serie *Albert II*. Allemaal heel diverse rollen, en ik speel dan wel al lang Marianne, maar er was volgens mij niemand die daar Marianne nog zag staan! In andere rollen en op andere podia ben ik iemand anders. Dat is me altijd gelukt. Mijn persoonlijk hoogtepunt van die uitstappen was mijn rol als Marlene Dietrich, een hommageconcert. Niemand die daar nog Marianne op dat podium zag staan hoor!’

U kijkt toch ook?

Als je naar een serie kijkt, is het wel de bedoeling dat je na een aflevering benieuwd bent naar de volgende aflevering. En dat kan door een spannend einde. Zo’n einde wordt een ‘cliffhanger’ genoemd. En die cliffhangers zijn er op elk niveau: dagelijks, wekelijks en ook elk seizoen eindigt met een klepper. Al hoeft het niet allemaal zo afgemeten te zijn.

Paul Schellekens (medebedenker): ‘Het is gebruikelijk om de spanning in de laatste aflevering van het seizoen zo op te drijven dat de ontknoping pas valt in de eerste aflevering van de volgende reeks. Maar dat proberen we eigenlijk bewust niet enkel dan en niet enkel zo te doen. Dat zou mensen gaan vervelen en frustreren. Door de kijker altijd naar het puntje van zijn stoel te drijven, zouden we onszelf als schrijvers steeds moeten overtreffen. En dan kan het een stelletje ongeregeld worden. Dan is het sterker om gewonere verhaallijnen te zoeken, meer alledaagse dingen die in het gewone leven ook gebeuren. De kleine en middelgrote problemen, zeg maar. Zonder het saai te laten worden, natuurlijk. Het belangrijkste is en blijft het personage: hoe gaat hij of zij om met wat hem of haar overkomt? En hoe kan het opgelost worden? Als die structuur goed zit, kom je vanzelf tot leuke cliffhangers.’

De audities

Elk personage dat je in *Thuis* ziet, heeft daar hoe dan ook ooit auditie voor moeten doen. Soms werden en worden acteurs gevraagd voor een rol, soms komen ze spontaan naar een auditie voor een nieuw personage. Voor de ene is dat sidderen en beven van de zenuwen, voor de andere is dat een kwestie van de deal sluiten.

Ook locaties of interieurs komen en gaan. Het café Frens was zeven jaar lang een vaste plek, maar verdween van het toneel in 2019. Het kapsalon van Rosa is er al veel langer niet meer.

Ann Pira (Nancy): 'De *Thuis*-ploeg heeft mij destijds uit een castingboek geplukt. Die boeken bundelden de profielen van verschillende professionele acteurs en werden gebruikt om de juiste mensen te casten voor een rol. Ze konden toen nog niet snel met hun smartphone googelen naar het trackrecord van iemand. Het was 2003, moet je weten! Tijdens het bladeren zijn de makers op mijn gezicht en mijn cv gevallen, waarna ze me besloten op te bellen. "Of ik misschien tijd had voor een gastrolletje in de populaire dagelijkse fictiereeks *Thuis*?" Dat was de vraag. En of ik daar zin in had. Op dat moment was ik dertien jaar afgestudeerd, ik had al gewerkt in de theaterwereld en ik dook ook wel eens op in televisieprogramma's. Ik was toen vooral in gastrollen te zien, op verschillende zenders.'

Leah Thys (Marianne): 'Ik heb een tijdlang in Engeland gewoond en gewerkt. Op een dag belden ze me op voor een gastrol in een televisieprogramma: *Het Park*. Tegelijk was er sprake van een nieuwe serie, wat dan *Thuis* zou worden. De makers vroegen of ik eventueel auditie wilde doen voor de rol van Marianne en dat leek me wel wat.

'Er stond toen volgens mij één seizoen gepland. Het zijn er uiteindelijk 25 geworden.'

In 1994 verhuisde ik terug naar België en op het einde van dat jaar was het beslist: ik zou gestalte geven aan Marianne. Er stond toen volgens mij één seizoen gepland. Het zijn er uiteindelijk 25 geworden. En het einde is nog niet in zicht. Gelukkig maar.'

'Tijdens de auditie moest ik meteen spelen met Marianne haar zoon en dochter, Tom en Ann. De scène die we speelden, ging over het werkschema van Felicie, de huishoudster. Ann had dat schema opgesteld en Marianne en Tom trokken zich er niet veel van aan. Achteraf gezien was dat een heel boeiende scène, omdat het daar al duidelijk was hoe de relatie tussen die drie personages in elkaar zat. Ann was een beetje de serieuze seut die altijd jaloers zou zijn op haar broer omdat hij een mama's-kindje was. Die verhoudingen kunnen al eens veranderen, maar houden over het algemeen na al die jaren nog steeds stand.'

Tom (toen nog gespeeld door Donald Madder) en Ann: de kinderen van het doktersgezin Walter en Marianne die niet altijd vriendelijk met elkaar omgingen. En dat is nog steeds zo...

'Zenuwachtig was ik niet om de eerste scène op te nemen. Marianne moest aankomen in een taxi en ze moest een zwarte hoed dragen. Ik moest door een gang wandelen en bijna struikelen over Tom zijn spullen, omdat die uit zijn kot was gezet. Ik genoot van het moment, maar was eigenlijk vooral bezig met die hoed die niet van mijn hoofd mocht vallen!'

Mathias Vergels (Lowie): 'Ik ben op de dag van mijn achttiende verjaardag gestopt met school en onmiddellijk in een theatercollectief beland. Het was mijn grote droom om te kunnen leven van wat ik graag deed, maar ik woonde toen nog bij mijn ouders. Op dat moment was het te moeilijk om al op mijn eentje te overleven en echt zelfstandig te zijn. Op een bepaald moment kreeg ik het aanbod om in de film *Allez, Eddy!* mee te spelen. Daar leerde ik Jelle Cleymans kennen, die op dat moment Jens speelde in *Thuis*. Hij leerde me de *ins and outs* van het acteren en gaf me het advies om auditie te gaan doen bij *Thuis*.'

'In het begin aarzelde ik, want ik kende het programma niet zo goed. Toch besloot ik om op auditie te gaan, daar zou ik tenslotte niets mis mee doen. Toen ik toekwam op de set, stond Mark Willems (Luc) al klaar. Hij zou mijn vader spelen. We hadden tot dan nog geen woord met elkaar gewisseld, we kenden elkaar niet, maar ik wist onmiddellijk dat het wel in orde zou komen. Na die auditie vertrok ik naar huis en belde ik meteen naar mijn moeder met de boodschap dat ik de rol had. Ook al wist ik dat toen nog niet. Ik was er gewoon zo zeker van, het voelde zo goed. Een paar dagen later kreeg ik dan ook effectief de bevestiging. Hoe lang Lowie te zien zou zijn, kon niemand vertellen.'

Annick Segal (Rosa): ‘25 jaar geleden werkte ik vooral in de theaterwereld. Omdat ik vaak op moeilijke uren werkte, was dat moeilijk te combineren met twee kleine kinderen, dus ik hoopte wel op een rol in een tv-serie. Maar de televisiewereld was een andere wereld en daar geraakte je niet zo makkelijk binnen. Ik was dan ook verrast toen ik opgebeld werd door iemand van *Thuis*. Ze zochten nieuwe gezichten voor een nieuwe serie. Mensen die nog niet vaak op tv te zien waren, maar die wel de nodige ervaring hadden. Iemand zoals ik dus. Het zou voor zestig afleveringen zijn, zeiden ze nog. Ik mocht er even over nadenken en hen terug contacteren. Het papiertje met het telefoonnummer waarop ik moest terugbellen heb ik nog steeds!’

‘Ik heb mijn auditie destijds heel goed voorbereid. Ik wist ook goed wat voor iemand Rosa moest zijn. Ze moest vrouwelijk en zelfzeker zijn. Het was een rol die ik heel graag wilde spelen, omdat er op dat moment niet heel veel sterke vrouwen te zien waren op televisie. Ik vond dat het wel tijd was voor iemand met wat lef op het scherm. Ik had dus onmiddellijk affiniteit met Rosa. En dat wilde ik tonen tijdens die auditie. Ik ben zelfs speciaal gaan shoppen om een zwart jasje te kopen. Stijlvol en heel duur! Tienduizend frank in die tijd, oftewel tweehonderdvijftig euro! Maar het paste perfect bij Rosa.’

‘Tijdens de auditie was ik alsnog heel zenuwachtig, herinner ik me. Ik moest spelen voor vier regisseurs en de producer, die me uiteindelijk vertelden dat het ging tussen mij en een andere actrice. Ik ben dan nog twee keer terug moeten komen om scènes te spelen met Janine Bischops (Jenny) en Sally-Jane Van Horenbeeck (Peggy), zodat ze konden zien of de chemie tussen ons goed zat. Wat wel zo bleek! Toch was er geen eenduidigheid over wie Rosa moest spelen. Na die derde auditie heb ik daarom mijn stoute schoenen aangetrokken en in al mijn overmoedigheid gezegd dat ze een grote fout zouden maken als ze mij niet zouden casten als Rosa. Daar was lef voor nodig, maar dat maakte mijn affiniteit met Rosa alleen maar groter. Dat moeten de makers ook gedacht hebben, want op mijn verjaardag kreeg ik het verlossend telefoontje. De rol was voor mij! En dat jasje werd zo de beste investering die ik ooit gedaan heb.’

‘Ik ben zelfs speciaal gaan shoppen om een zwart jasje te kopen. Stijlvol en heel duur! Tienduizend frank in die tijd, oftewel tweehonderdvijftig euro! Maar het paste perfect bij Rosa.’

Yemi Oduwale (Dries): ‘Twee jaar voordat ik de rol van Dries speelde, had ik al auditie gedaan voor een andere rol in *Thuis*, die van Adam, de man van Charité. Het enige probleem was dat die man een kind van acht jaar moest hebben en Frans moest spreken. En daar viel ik af. Voor mij stopte het daar dus, maar toen ik later na een theatervoorstelling een telefoontje kreeg, was ik blijkbaar terug in de running voor een andere rol. Ik kreeg de vraag of ik interesse had en of ik eens wilde langskomen om het erover te hebben.’

‘In eerste instantie moest ik daar wel even over nadenken, maar mijn moeder is een enorm grote *Thuis*-fan, dus eigenlijk kon ik niet anders dan ingaan op het aanbod! De rol bleek uiteindelijk ook echt iets voor mij en iedereen was enthousiast. Ik heb dan een testscène gespeeld met Kadèr Gürbüz (Karin) als tegenspeelster: een sollicitatiescène in het advocatenkantoor. Ik moest als sollicitatie dus een sollicitatie spelen. Speciaal, maar wel heel leuk! En met succes, zo bleek toen ik de rol ook echt kreeg.’

‘Ik heb bijna letterlijk een vliegende start gemaakt bij *Thuis*. In januari werd ik opgebeld met de vraag of ik interesse had in een rol, in februari en maart ben ik gaan testen en bijna onmiddellijk daarna zijn de opnames begonnen. Vlak voor die opnames had ik nog een tripje naar Ibiza gepland. Als alles goed verliep, zou ik weer op tijd terug zijn voor de opnames en rustig kunnen beginnen. Maar niet alles verliep goed. Door vertragingen misten we onze aansluitende vlucht, waardoor we een nacht langer op Ibiza moesten blijven. Wat zou betekenen dat ik mijn eerste draaidag al zou missen! Ik heb toen een rechtstreekse vlucht kunnen boeken, mijn moeder gebeld om thuis wat spullen te pakken en om me ’s morgens vroeg op de luchthaven op te pikken, zodat ik rechtstreeks naar de set kon gaan. Gelukkig was ik nog perfect op tijd en kon ik de eerste scènes met Kadèr (Karin) spelen, wat na die testscènes vertrouwd aanvoelde. Ik voelde me meteen op mijn gemak, met dank aan de hele *Thuis*-ploeg. En aan mijn moeder!’

Bart Van Avermaet (Waldek): ‘In 2001 kreeg ik mijn telefoontje van de *Thuis*-producer: of ik het zag zitten om eens langs te komen voor een auditie. Ik had op dat moment al even in een andere dagelijkse fictiereeks gespeeld, maar ik was vooral actief in het theater. Ik kwam van het conservatorium en dat soort televisiereeksen waren op dat moment een beetje not done, daar werd toch met enige vooroordelen naar gekeken. Zelf had ik die vooroordelen niet en was ik wel benieuwd. En de rest is geschiedenis.’

‘Omdat ik mijn auditie ben gaan doen op vraag van de producer, wist ik dat ze mij wel zagen in de rol van Waldek. Al moet je het dan wel nog bewijzen. En bij Waldek was er natuurlijk ook een minder evident aspect: zijn Pools accent. Hij mocht wel gewoon Nederlands spreken, maar ik vond wel dat hij een typische tongval mocht hebben. En die zou ik hem dus geven, als ik de makers van de reeks daarvan kon overtuigen. Ze besloten het te proberen en even een kans geven. Werkte het niet, dan zouden we verdergaan zonder accent.’

‘Twee jaar voordat ik de rol van Dries speelde, had ik al auditie gedaan voor een andere rol in *Thuis*, die van Adam, de man van Charité.’

In 25 jaar *Thuis* zijn enorm veel personages gekomen en... gegaan.

Wie herinnert zich nog **Veronique** en **Werner**?

En wie kent nog de familie **Verbist**, met vader **Fernand**, dochter **Eva** en zonen **Kristoff** en **Joeri**?

En '**Moe**' (Florke Bomans) mocht de pasgeboren Lowie vasthouden, de zoon van Leontien en Luc die natuurlijk de broer was van Frank.

Yvette, de moeder van Simonne gespeeld door Chris Boni, is al een tijdje uit de reeks (het personage overleed). Maar in het decor van de woonkamer van Frank en Simonne vind je wel nog haar foto... Zo is het een constant afscheid nemen van oude én verwelkomen van nieuwe personages.

‘Ik herinner me nog dat ik alle scenario’s mee naar huis kreeg en dat ik zes weken had om me voor te bereiden. Ik heb me afgezonderd en ben me gaan focussen op dat accent. Ik heb research gedaan, heb gesproken met mensen die uit Polen kwamen en in onze maatschappij meedraiden, ik ben op zoek gegaan naar alle taalkundige verschillen, noem maar op. Ik kon niet alles waarmaken, maar een week voordat de opnames zouden beginnen, had ik wel vijf of zes typische elementen overgehouden die Waldek zijn taaltje typeerden. Dat zou mijn basis zijn. Ik worstelde alleen nog met het feit dat ik niet telkens hetzelfde accent gebruikte, vaak wisselde ik nog. Tot ik besloot met de rollende r te spreken. Toen was Waldek er plots.’

‘Iedereen was laaiend enthousiast en we zijn dan ook verder gegaan met dat accent. Uiteindelijk hebben we dat accent zelfs laten evolueren zoals dat gaat bij anderstaligen die in onze taalgemeenschap terechtkomen. Waldeks accent minderde na verloop van tijd en er zijn wat Oost-Vlaamse klanken ingeslopen en dat is oké. Waldek is en blijft ook vandaag nog Waldek, mét accent. En daar ben ik blij om. Ik heb maar een vingerknip nodig om te spreken zoals Waldek. Dat is een taaltje dat ik mezelf eigen heb gemaakt. En wat anderen overigens ook goedbedoeld durven gebruiken om me aan te spreken.’

Dit mag/moet je ook nog weten...

Op zaterdag 23 december 1995 werd *Thuis* voor het eerst op televisie uitgezonden. Het was een aflevering van vijftig minuten.

Aanvankelijk zou *Thuis* slechts drie keer per week op televisie te zien zijn. Uiteindelijk werd dat aantal opgetrokken naar vijf afleveringen per week.

In de beginperiode werden er twaalf of dertien scènes per dag opgenomen. Vandaag worden er ongeveer zeventien scènes per dag opgenomen, net iets minder dan een hele aflevering.

Er zijn al negen begingenerieken geweest sinds het begin van *Thuis*. De eerste werd ingezongen door Isabelle A, de laatste kwam er aan het begin van het 25e seizoen. *Ik ben Thuis* werd geschreven door Miguel Wiels en Niels Destadsbader, Raf Van Brussel heeft de introsong ingezongen.

Toen Lowie een jaar of vier was, vluchtte zijn moeder Leontien met hem naar Mexico. Toen Lowie zes jaar later terug in beeld kwam, heeft hij een leeftijdssprong gemaakt want Mathias Vergels was toen twintig jaar.

VAN IDEETJE TOT SCÈNE: EEN LANG PROCES

Al van in het prille begin van *Thuis* zijn er meerdere mensen nodig om de verhaallijnen te bedenken. Die mensen vormen samen het schrijfteam en aan het hoofd daarvan staat Stef Wouters. Hij is de head writer en werkt nauw samen met de story editor, de script editor, een redacteur die research doet, vier synopsisten en tien dialogisten. Samen met het team wordt er gewaakt over de continuïteit en de structuur van de verhalen. Alles moet op elkaar volgen en foutloos in elkaar overlopen. Met z'n allen zorgen zij er dus voor dat een klein ideetje kan uitgroeien tot een memorabele televisiescène.

